

## A TITOKTÓL A KIJELENTÉSIG

### **Január 11., szombat délután**

És íme, a nyugodt és magabiztos héber fogoly ott áll a világ leghatalmasabb birodalmának uralkodója előtt. Mindenekelőtt kijelenti, hogy nincs semmi érdeme, és magasztalja Istent, a bölcsesség forrását. „Csakugyan képes vagy megjelteni nékem az álmot, amelyet láttam, és annak értelmét?” – hangzott a király félelmetes kérdése, mire Dániel így válaszolt: „A titkot, amelyről a király tudakozódék, a bölcsek, varázslók, írástudók, jövendőmondók meg nem jelenthetik a királynak; de van Isten az égben, aki a titkokat megjelenti; és ő tudtára adta Nabukodonozor királynak: mi léssen az utolsó napokban.”

A világtörténelemben a nemzetek gyarapodása, a birodalmak felemelkedése és hanyatlása úgy van feljegyezve, mintha emberi akaratától és hozzáértéstől függne; az események folyamatát pedig úgy tűnik, hogy az emberi becsvágy vagy szeszély és erő határozza meg. Azonban Isten Igéje eltávolítja a leplet, és láthatjuk, hogy minden emberi érdek, hatalom és szenvedély mögött ott áll az irgalmas Isten hatalma, aki csendben és türelemmel viszi véghez akaratát és terveit. – *Conflict and Courage*, 250. o.

A nemzetek történelme nekünk is szól. Minden népnek és minden egyes embernek megvan a helye Isten csodálatos tervében. Az egyének és nemzetek megméretése ma folyik. A mérleg annak kezében van, aki soha nem téved. Mindenki maga határoz sorsáról, Isten pedig mindent kezében tartva megvalósítja saját szándékát.

A próféciák, amelyeket a nagy VAGYOK adott Igéjében, az eseményeket – a múlt örökkévalóságától a jövő örökkévalóságáig – láncszemekként egymáshoz kapcsolják, és megmondják, hol állunk ma a korszakok folyamatában, és mit várhatunk az eljövendő időben. Mindazt nyomon követhetjük a történelem lapjain, aminek a prófécia szerint napjainkig be kell következnie, és biztosak lehetünk abban, hogy mindaz beteljesedik a maga idejében, ami még hátra van.

Az idők jelei ma azt mutatják, hogy nagy és ünnepélyes események küszöbén állunk. Világunkban minden kavarog. Szemünk előtt teljednek azok az események, amelyeknek a Megváltó prófécija szerint meg kell előznie eljövételét: „Fogtok hallani háborúkról, és hallotok háborús híreket... Nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad, éhínségek és földrengések lesznek mindenfelé.” (Mt 24:6–7) – *Próféták és királyok*, 536–537. o.

A Biblia és csakis a Biblia ad helyes látást ezekről a dolgokról. Benne tárulnak fel világunk történelmének végső nagy jelenetei, azok az események, amelyek már előrevetítik árnyékukat. Közeledésük zaja megremegteti a földet, és az emberek meghalnak a félelemtől. – *Próféták és királyok*, 537. o.

### **Január 12., vasárnap – Isten mindenütt jelenvaló volta**

Amikor kiadták a rendeletet, miszerint Babilon összes bölcseit ki kell végezni, mert nem voltak képesek megfejteni a király elfelejtett álmát, Dániel az Úrhoz fordult. Nabukodonozor nem csak az álom megfejtését követelte, hanem magát az álmot is... A bölcsek kijelentették, hogy olyat vár el... amit embertől még sosem követeltek. A király haragra gerjedt, és úgy reagált, mint bármely fékezhetetlen szenvedéllyel rendelkező hatalmas úr. Megparancsolta, hogy végezzék ki a bölcseket. Mivel Dániel és társai is a bölcsek közé tartoztak, rájuk is ez a sors várt. – *Conflict and Courage*, 251. o.

[Jeremiás] tökéletesen hitte, hogy Isten örök szándéka: rendet teremteni a zűrzavarból, és kinyilatkoztatni a föld népeinek és az egész világegyetemnek, hogy Ő igazságos és szerető Isten. Ez a hite készítette arra, hogy bizalommal esedezzen azokért, akik talán elfordulnak gonoszságuktól, és az igaz útra térnek.

Sion most romokban hevert; Isten népe pedig fogságban volt...

Azok a pusztulást és halált hozó sötét évek, amelyek Júda országának végét jelezték, a legbátrabb embert is kétségbe ejtették volna, ha Isten szolgálói nem hirdetnek bátorító üzenetet profetikus kinyilatkoztatásaikban. Jeruzsálemben Jeremiás, a babiloni udvarban Dániel, a Kébár partján pedig Ezékiel által tette világossá szándékát az irgalmas Isten, és biztosította választott népét, hogy kész teljesíteni Mózes

írásaiban megörökített ígéreteit. Amit mondott, megcselekszi – biztosan megteszi – azokért, akik hűségesek hozzá. Isten Igéje „élő és marandó” (1Pt 1:23). – *Próféták és királyok*, 461, 464. o.

Pál igyekezett hallgatóinak gondolatát téves vallásuk korlátai fölé emelni, és nekik arról az istenségről méltó fogalmat nyújtani, akit „ismeretlen Isten”-nek neveztek. Az a lény, akit hirdetett nekik, emberektől független volt, és nem is szorult rá, hogy hatalmát és dicsőségét emberi kezek ékesítsék.

A nép csodálattól elragadtatva hallgatta az apostolt, aki az igaz Isten tulajdonságait meggyőző és logikus szavakkal tárta eléjük. Beszélt a Teremtő hatalmáról és mindent irányító előrelátásáról. Bensőséges és elragadó ékesszólással jelentette ki Pál: „Az Isten, aki teremtette a világot és mindent, ami abban van, mivelhogy ő a mennynek és földnek ura, kézzel csinált templomokban nem lakik; sem embereknek kezeitől nem tiszteltetik, mintha valami nélkül szűkölködnék, holott ő ad mindenkinek életet, lehetetet és mindent.” (Csel 17:24) Az egek nem elég tágasak, hogy befogadhassák Istent, mennyivel kevésbé a templomok, amelyeket emberi kezek építettek. – *Az apostolok története*, 237–238. o.

### **Január 13., hétfő – Az ima**

Dániel megjelent a király előtt, és időt kért, hogy a problémát a világ-mindenség megfellebbezhetetlen döntéseket hozó Ura elé tárhassa. Miután megkapta a kért haladékot, társai elé vitte a helyzetet, hogy imában egyesüljenek vele az igaz Isten imádatában. Elemezték a király követelését, és buzgón könyörögtek Istenhez, hogy adja meg nekik azt a bölcsességet, amely nagy szükségükben segíthet rajtuk.

„Akkor Dánielnek megjelentették az a titok éjjeli látásban. Áldá akkor Dániel az egek Istenét.”... Szeretném az ifjak elméjébe vésni, hogy Dániel Istene az övék is, és hogy minden nehézségben járjanak el Dánielhez hasonlóan, vagyis „kérjenek az egek Istenétől irgalmaságot”.

Isten nem fog elfordulni egyházától a legnagyobb veszélyben. Szabadulást ígért. – *Isten fiai és leányai*, 216. o.

Az ősatyák az ima emberei voltak, ezért Isten sokat tehetett értük. Amikor Jákób elhagyta atyja házát, hogy idegen földre távozzon, alá-

zatos bűnbánattal imádkozott, és Isten éjszaka felelt neki látomásban. Drága ígéreteivel vigasztalta a magányos vándort, és megmutatta neki, hogy minden útján kísérik az őt védő angyalok.

József sem feledkezett el az imáról soha, ezért Isten megőrizte a bűntől olyan befolyások között, amelyek el akarták téríteni Istentől. Amikor arra akarták rávenni, hogy elhagyja a tisztaság és becsületesség útját, a kísértést ezekkel a szavakkal utasította vissza: „Hogyan követ-hetném el azt a nagy gonoszságot, vétkezve Isten ellen?” (...)

Dániel is az ima embere volt, így Isten bölcsességet és szilárdságot adott neki, hogy ellenálljon minden olyan befolyásnak, amely a mérték-telenség törébe csalta volna. Már fiatal korában is erkölcsi győzelmet aratott a Mindenható erejével. – *Az én életem ma*, 20. o.

Babilon nagy emberei boldogan élveztek előnyt abból az Isten által Dánielnek adott utasításból, hogy álmának megfejtésével kisegítse a királyt. Mégis nagyon szerették volna pogány vallásukat a héberek vallásával elegyíteni. Ha Dániel és társai beleegyeznek ilyen megal-kuvásba, a babiloniak szemében alkalmasak lettek volna, hogy mint államférfiakra, rájuk bízzák az államigazgatást. Ámde a négy héber nem lépett ilyen egyezsége. Hűségesek maradtak Istenhez, ezért Isten támogatta őket, és tisztességet szerzett nekik. Nekünk szól a tanítás: „Keressétek elsősorban Isten országát és az ő igazságosságát (isteni jellemét), s akkor mindezek megadatnak nektek.” – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1167. o.

Amint [az ember] naponta irgalmat nyer Istentől, mindenkor hálát kell táplálnia szívében, amelynek kifejezésre is kell jutnia a méltatlanul kapott ajándékokért mondott dicsérő és hálaadó szavakban...

Naponkénti szükségetekben és gyámoltalanságokban bízzátok magatokat Istenre! Legyetek alázatosak, éberek és imádságos lelkületűek! Csorduljon ajkatokról hálaadás és dicséret az őszintén szeretett Isten iránt! – *Szemelvények*, 2. köt., 314–315. o.

### **Január 14., kedd – A szobor, 1. rész**

A zsidó fogoly a világ leghatalmasabb uralkodója előtt állt. Végtelen gazdagsága ellenére a királyt is súlyos gondok terhelték, míg az ifjú fogoly vidám volt, és Isten békessége hatotta át. Most kínálkozott a leg-

jobb alkalom Dániel számára, hogy személyes előnyeit és bölcsességét a király előtt kiemelje. Ám első dolga az volt, hogy minden dicsőséget magáról elhárítson, egyedül Istent magasztalja, mint minden bölcsesség forrását: „A titkot, amelyről a király tudakozódék, a bölcsek, varázslók, írástudók, jövendőmondók meg nem jelenthetik a királynak; de van Isten az égben, aki a titkokat megjelenti; és ő tudtára adta Nabukodonozor királynak: mi lesz az utolsó napokban.” A király a legnagyobb figyelemmel hallgatta végig az ifjút, aki az álom legapróbb részleteit ismét közölte vele, és miután mindent részletesen megmagyarázott, a király arra a meggyőződésre jutott, hogy nyugodtan megbízhat az isteni kinyilatkoztatásokban.

A látomás magyarázataként feltárt ünnepélyes igazságok mély benyomást tettek az uralkodóra, aki alázatosan, tisztelettel borult arcra, és így imádkozott: „Bizonytalán a ti Istenetek, Ő az isteneknek Istene és a királyoknak ura és a titkok megjelentője.” – *Megszentelt élet*, 35–36. o.

Vegyük fontolóra Dániel tapasztalatát. Mikor Nabukodonozor elé idézték, nem habozott elismerni bölcsességének forrását. Ez a beismerése levont valamit Dániel tekintélyéből a királyi udvarban? Egyáltalán nem! Ez volt erejének titka. Ez biztosította számára az uralkodó pártfogását. Isten nevében hozta a király tudomására a mennyből küldött utasítást, figyelmeztetést és megrovást, és nem utasították vissza. A mai munkások olvassák el Dániel szilárd, bátor bizonyágtételét, és kövessék példáját. – *Bizonyágtételek*, 7. köt., 151. o.

Az igazi kereszténynek folyton abban a tudatban kell élnie, hogy a Teremtőtől függ. És nem fogja szégyellni ezt beismerni. Dánielhez hasonlóan nem magának tulajdonítja a sikert. Istennek szerez dicsőséget, és hagyja, hogy az emberek tudomást szerezzenek arról, hogy az élete Istentől függ, ezért eltávolít az életéből mindent, ami megszoríthatja a Szentlelket. Mint Dániel, minden alkalmat kihasznál, hogy ismereteket szerezhessen. Az Istentől kapott talentumait az Igében bemutatott szent elvek szerint a pénzváltók asztalára helyezi, és így gyarapítja azokat.

Ha Isten bölcsességet ad az embernek, tettei meg fognak egyezni az isteni akarral, és azok, akik kapcsolatba lépnek vele, megbíznak bölcsességében, és ezzel elősegíti Isten lélekmentő művét. Péter apos-

tol mondja: „Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen az Istennek és Jézusnak, a mi Urunknak megismerésében. Mivelhogy az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való.” (2Pt 1:2-3) – *The Upward Look*, 158. o.

### **Január 15., szerda – A szobor, 2. rész**

Isten Igéjének tanulmányozója a népek történelmében láthatja az isteni próféciák szó szerinti teljesedését. Babilon végül teljesen elbukott és eltűnt, mivel nagysága idején a vezetői úgy gondolták, hogy függetlenek Istentől, és emberi megvalósításnak hitték a birodalom hatalmát... Az őt követő birodalmak nem érték fel nagyságát, sem a birodalomban uralkodó korrupciót, de mégis elbuktak, és egyre mélyebbre süllyedtek az erkölcsi értékek terén.

A földi uralkodók Istentől származó hatalma és sikere attól függ, hogyan használják a kapott erőt... A történelmi filozófia megértését jelenti annak az elismerése, hogy Isten ereje mutatkozik meg ezen elvek alapján, aki „tesz királyokat, és dönt királyokat”. – *Conflict and Courage*, 250. o.

A cselekvés színterére lépő nemzetek azért foglalhatják el helyüket a földön, hogy megmutatkozzon, betöltik-e a „Vigyázó” és a „Szent” szándékát. A prófécia felvázolta a világ nagy birodalmainak – Babilónia, Médó-Perzsia, Görögország és Róma – emelkedését és útját. Mindegyiküknél – mint a kevésbé hatalmas nemzeteknél is – a történelem megismételte önmagát. Mindegyiknek volt próbaideje; mindegyik kudarcot vallott, dicsőségük megfakult, hatalmuk elmúlt.

A nemzetek elutasították a mennyei elveket, és ezzel saját pusztulásukat munkálták. De az isteni, a mindent legyőző akarat megnyilvánult minden korszakban. – *Próféták és királyok*, 535. o.

A nagy szoborról szóló álmot – amely Nabukodonozor elé tárta az eseményeket az idők végéig – Isten azért adta, hogy a király megértse, milyen szerepet kell betöltenie a világ történelmében, és birodalmának milyen kapcsolatot kell tartania a mennyel. Az álom magyarázásakor Nabukodonozor félreérthetetlen tájékoztatást kapott Isten örökkévaló országa felállításáról. „Ezeknek a királyoknak az idejében – mondta Dániel – támaszt a menny Istene egy királyságot, amely nem

semmisül meg soha, és a királyi uralom más népre nem száll át. Összetöri mindezeket a királyságokat, és véget vet nekik, maga pedig fennáll mindörökké... Igazat mond ez az álom, és bizonyos a magyarázata.” (Dn 2:44–45)

A király elismerte Isten hatalmát. Így szólt Dánielhez: „Valóban, a ti Istenetek az istenek Istene, a királyok ura és a titkok feltárója”. Ezt követően Nabukodonozor egy ideig félté Istent, de szíve nem szabadult meg a világi becsvágytól és az önfelmagasztalástól. Az uralkodását kísérő jómód büszkeséggel töltötte el. Később már nem tisztelte Istent. Visszatért a bálványimádáshoz, és azt még lelkesebben, még buzgóbban gyakorolta. – *Próféták és királyok*, 503–504. o.

Bár a Nabukodonozornak megmutatott szobor a földi birodalmak hatalomban és dicsőségben való hanyatlását mutatja, találón ábrázolja a vallás és erkölcs romlását is az emberek között az említett birodalmakban. Babilon megszűnt létezni, mert jólétében megfeledezett Istenről, és emberi vívmánynak tulajdonította jóléte dicsőségét. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1168. o.

### **Január 16., csütörtök – A kő**

A mi országunk nem e világból való. Várjuk Urunkat, hogy eljőjön a földre, véget vessen minden hatalomnak és tekintélynek, és felállítsa örök országát. A földi hatalmak meg fognak rendülni. Nem kell, és nem szabad elvárunk, hogy a föld nemzetei között egység uralkodjon. Nabukodonozor szobrának lábujjai jelképezik a jelen állapotunkat. Megosztott állapot ez, és törékeny anyagból való, amely nem tapad össze. A jövendölés tudtunkra adja, hogy Isten nagy napja közvetlen előttünk áll, és igen siet. – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 360. o.

Századokkal a Megváltó eljövetele előtt Mózes rámutatott Izrael üdvösségének Sziklájára (vö. 5Móz 32:4). A zsoltáros így énekel: „Én erős kősziklám” (Zsolt 62:8). Ésaiás írta: „Így szól az Úr Isten: Ímé, Sionban egy követ tettem le, egy próbakövet, drága szegletkövet, erős alappal.” (Ésa 28:16) – *Jézus élete*, 416. o.

Jézus hívta őket, jöjjenek és igyanak az élet vizéből, mely örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbennük.

Azon a reggelen a pap azt a szertartást végezte, mely a pusztai szikla megütésére emlékeztetett. A szikla Őt jelképezte, aki halála által az üdvösség élő patakját árasztja minden szomjazóra. Jézus Krisztus szava az élet vize. Az összegyűlt tömeg színe előtt elkülönítette magát: üssék meg, hogy az élet vize ömölhessen a világra. Krisztus megütésével Sátán az élet Fejedelmét akarta megsemmisíteni, de a megütött sziklából élő víz folyt. Amint Jézus beszélt az emberekhez, a szíveket különös tisztelet hatotta át, és sokan készek voltak együtt felkiáltani a samáriai asszonnyal: „Uram, add nékem azt a vizet, hogy meg ne szomjúhozzam!” (Jn 4:15) – *Jézus élete*, 453–454. o.

### **Január 17., péntek – További tanulmányozásra**

*Szemelvények*, 1. köt., „Útkészítés az ellenség előtt” című fejezet. Az *evangélium szolgálói*: „A titkos ima” című fejezet.